

MANIFESTO

**Noua nuntă chimică
a lui Christian Rosenkreutz
1616 - 2016**

Cosmica lex successit!

Antiquus Mysticusque Ordo Rosae Crucis

MANIFESTO

1616 - 2016

**Noua nuntă chimică
a lui Christian Rosenkreutz**

Prima ediție: ianuarie 2016
Prima ediție în limba română: iulie 2017

© 2016 Marea Lojă Supremă a Anticului și Mistic Ordin al Roza-Crucii.
Toate drepturile rezervate.

© 2017 Ordinul Roza-Cruce AMORC

Această publicație este furnizată numai pentru utilizare personală, privată, „așa cum este”, fără garanție și nu poate fi folosită în niciun scop comercial. Nici o porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă, distribuită, afișată, sau transmisă sub orice formă sau prin orice mijloace, inclusiv electronice, fără permisiunea expresă scrisă a Marii Loji Supreme.

Toate drepturile rezervate.

MANIFESTO

În calitate de autor al acestui Manifest, și înainte ca voi să-l citiți, aș dori să mă prezint. În trecut eram cunoscut sub numele de Christian Rosenkreutz, fondator mitic al Ordinului Roza-Crucii, societate secretă căreia istoricii ezoterismului îi situează originea la începutul celui de-al XVII-lea secol, dar a cărei Tradiție este cu mult mai veche, fiindcă ea urcă în timp de la Școlile de mistere ale Egiptului antic.

În „*Fama Fraternitatis*”, publicat în 1614, era explicat în amănunt pentru ce și cum am ajuns, după ce am parcurs lumea în căutarea celor mai mari erudiți din epocă, la crearea Ordinului Roza-Crucii. Format la origine din câțiva membri versați în ermetism, alchimie și cabală, el s-a dezvoltat în continuare și a dăinuit până în zilele noastre. Fiind fondatorul lui, am continuat să-i veghez destinul, când din planul spiritual, când fiind incarnat aici pe pământ.

Un al doilea Manifest a fost publicat în anul următor, 1615: „*Confessio Fraternitatis*”. Fără a intra în detalii, aș spune că el constituie o prelungire a „*Famei*” și că îl completează, aducându-i-se precizări cu privire la regulile și funcționarea fraternității rozacruciene, în felul în care eu le stabilisem. În el se găsesc de asemenea revelații cu privire la „*Liber Mundi*” (Cartea Lumii), la scopul adevărat al alchimiei și la Știința pe care Roza-Crucienii o posedă pentru a duce la bun sfârșit regenerarea spirituală a omenirii.

Un al treilea Manifest, publicat în 1616, veni să se adauge celor două precedente. Într-un stil foarte diferit, acesta relatează un vis pe care l-am avut atunci când am fondat Ordinul Roza-Crucii. În timpul visului mă văzusem făcând un periplu inițiativ de șapte zile, la capătul căruia eram invitat la nunta unui Rege și a unei Regine, celebrată într-un castel misterios. Acest vis alegoric, jalonat cu referințe alchimice, a

făcut obiectul a numeroase interpretări, unele elocvente și inspiratoare, altele fanteziste și chiar absurde.

În actuala mea viață, eu sunt născut pe 13 decembrie 1982 la Paris, acest Oraș al Luminii unde Roza-Crucienii s-au făcut cunoscuți în 1623 prin afișe placardate, ici și colo, pe străzi. Permiteți-mi să vă reamintesc termenii acestora: *„Noi, delegați ai Colegiului principal al Roza-Crucii, facem un sejur vizibil și invizibil în acest oraș, prin Grația celui Preaînalt, către Care se îndreaptă inima celor Drepti. Noi arătăm și învățăm cum să vorbim, fără cărți și însemne, toate soiurile de limbi ale țărilor în care vrem să fim pentru a-i scoate pe oameni, semenii noștri, din eroarea morții.*

Dacă cineva dorește să ne vadă doar din curiozitate, el nu va comunica cu noi niciodată, însă dacă voința îl poartă cu adevărat spre a se înscrie în registrul Confraternității noastre, noi, cei care judecăm gândurile, îl vom face să vadă adevărul promisiunilor noastre; astfel că nicidecum nu arătăm locul reședinței noastre în acest Oraș, întrucât gândurile alăturate voinței reale a cititorului vor fi în stare să ne facă cunoscuți lui și pe el nouă”.

Dorind păstrarea anonimatului, nu vă voi spune nici unde locuiesc, nici care sunt activitățile mele, nici orice ar fi ceea ce poate să vă conducă la mine. Potrivit regulilor pe care frații mei și eu însumi le stabileam odinioară, eu trebuie să rămân *„invizibil”*. Poate că ne vom întâlni într-o zi, însă în acest caz eu sunt acela care va veni către voi. Să știți totuși că atașamentul meu la Roza-Cruce rămâne absolut și că aceasta este și va rămâne calea mea spirituală, până la reintegrarea mea finală și definitivă în Sufletul universal.

Credeți-mă: niciodată nu mi-aș fi găsit nici timpul nici osteneala de a scrie aceste câteva pagini dacă nu aș fi simțit nevoia imperioasă de a o face, ca urmare a unui vis pe care l-am avut în noaptea de 20 martie 2015, prima zi de primăvară, vis

ale cărui natură și conținut mă incitara să-i spun povestea. Mai curând judecați și voi: după ce m-am pus în pat, nu fără a-mi găsi timp pentru a medita asupra zilei pe care tocmai am încheiat-o și care mi se părea că fusese constructivă, am adormit. În somnul meu cel mai profund mă văzui brusc într-un ou din sticlă de vreo trei metri înălțime și cu o grosime de câțiva centimetri. Perfect translucid și simetric, era de o mare frumusețe și de o perfectă regularitate. Stăteam în picioare în centrul lui, ca în levitație, și mă simțeam deosebit de bine.

După ce mi-a trecut mirarea, privii oul cu atenție. Am văzut atunci, la partea lui superioară, gravate pe sticlă și egal distanțate pe ansamblul circumferinței sale, simbolurile sării, mercurului și sulfurii: $\ominus \text{ ♀ } \triangleup$. Cum erau ele dispuse, puteau fi legate într-un triunghi imaginar.

La jumătatea înălțimii oului recunoscu simbolurile pământului, aerului, apei și focului: $\nabla \triangle \nabla \triangle$. Așa cum erau ele plasate pe circumferința oului formau un pătrat invizibil.

În partea inferioară a oului, și aici dispuse la egală distanță pe circumferința lui, literele ebraice aleph, mem și shin sunt acelea care se oferă privirii mele: $\aleph \ mem \ shin$. Și ele se puteau lega într-un triunghi imaginar.

Remarcam de asemenea cum rotunjimea oului din partea de sus era acoperită, precum o coroană, de o reprezentare a Soarelui și că cea din partea de jos purta o reprezentare a Lunii.

Plecând din partea de sus a oului spre cea de jos, în stânga mea puteam citi: *Ad Rosam per Crucem*, iar plecând de jos în sus, la dreapta mea: *Ad Crucem per Rosam*. Ansamblul corespundea unei formule ezoterice cunoscută tuturor rozacrucienilor, dar asupra căreia acum voi păstra tăcere...

Prima etapă

Lunae auspiciis...

Dintr-odată, oul începu să se ridice încet pe verticală, înainte de a se opri încetișor. N-aș putea spune cât timp a durat această ascensiune, dar eu mă simții transportat într-o altă dimensiune. Acest sentiment se întări atunci când, privind spațiul dimprejur, puteam contempla Terra. În fața acestei imagini, atât de frumoasă și de extraordinară, înțelesei mai bine de ce i se spune „*planeta albastră*” și de ce astronautii sunt atât de bulversați când o văd din stațiile sau navele lor spațiale, încât nu se mai pot îndoii de existența lui Dumnezeu. Și în timp ce eram scufundat în acea contemplare, o voce plăcută, venită din spațiu, mi se făcu auzită:

„Privește marea lucrare a Lunii: oamenii dintre care și tu faci parte, au reînnodat legăturile cu natura și trăiesc în perfectă armonie cu ea. Ei au înțeles în sfârșit că planeta pe care au privilegiul să trăiască este mama lor și că animalele, pe care ei le iubesc și le respectă în cel mai înalt grad, sunt frații lor. Mai mult chiar, ei știu că toate ființele care o populează sunt tot atâtea vehicule ale Sufletului universal și că fiecare, la nivelul său și în maniera sa, participă la Evoluția cosmică”.

Încercând să văd de unde provenea acea voce, sesizai nu departe de mine, privind în direcția mea, o siluetă eterată în nuanțe argintii. În același timp intrigat și fascinat de această viziune, reflectam la semnificația pe care puteam să i-o dau în legătură cu tabloul idilic ce mi se oferea vederii, când oul, în care mă aflam mereu ca în levitație, se ridică din nou.

...Cosmica lex successit!

Etapa a doua

Martis auspiciis...

Din nou, după o perioadă a cărei durată n-aș putea s-o apreciez, oul se opri. Imaginea ce mi se oferi în acel moment era la fel de fascinantă și de inspiratoare, însă acum aveam o vedere și mai extinsă a Terrei. În timp ce cu fericire o contemplem, apăru o altă siluetă eterată, de un roșu deosebit de luminos. Privindu-mă cu blândețe, dar și intens, îmi zise:

„Privește marea lucrare a lui Marte: economia este înfloritoare în lumea întreagă și contribuie la bunăstarea tuturor cetățenilor, astfel încât societatea este liniștită și armonioasă. Fondată pe o monedă unică, ea favorizează de asemenea schimburile între țări și contribuie la a le face solidare. Nu mai există sărăcie și nici mizerie, fiindcă fiecare are ceea ce are nevoie pentru a fi fericit și a trăi în bune condiții pe plan material”.

În timp ce priveam Terra ascultând mereu entitatea spirituală ce-mi vorbea, constatam că sticla oului devenise ușor roșiatică, fără ca prin asta să afecteze culorile a ceea ce puteam vedea prin ea. Am observat de asemenea că grosimea inițială a oului era mai redusă întrucâtva. Însă acest lucru nu îmi producea nicio teamă. Mă simțeam foarte bine și încercam un mare sentiment de ușurare.

...Cosmica lex successit!

Etapa a treia

Mercurii auspiciis

Când oul se imobiliză pentru a treia oară, priveliștea care mi se oferea din acest „etaj cosmic”, dincolo de frumusețea sa mereu transcendentală, suscită în mine impresia unei lumi un pic agitate, dar totuși senine. Ca să zic așa: aveam sentimentul unei dezordini ordonate. Atunci o nouă siluetă eterată, cu reflexe portocalii, îmi apărură și mi se deschise minții:

„Privește marea lucrare a lui Mercur: bărbații și femeile care populează Terra se comportă ca cetățeni ai lumii, cu tot ce în acest fel pozitiv rezultă în relațiile lor: cooperare, partajare, solidaritate, fraternitate... Există un Guvern mondial; acesta nu se substituie în niciun fel guvernelor naționale, ci le garantează suveranitatea și favorizează schimburile dintre ele. Mondializarea, mult timp temută și criticată, este de acum un vector de unire, de înțelegere mutuală și de progres social pentru toți”.

În acest moment al visului meu, nu prea eram sigur dacă continuă această stranie ascensiune ce îmi desfăta sufletul cu priveliști sublime, însă ignoram până unde m-ar putea duce. Așa încât cu curiozitate și încredere abordam următoarea etapă, nu fără a scăpa Terra din ochi, despre care chiar nu știam dacă era reală sau nu.

...Cosmica lex successit!

Etapa a patra

Jovis auspiciis...

4

Înainte de a-și relua urcarea, oul, al cărui perete continua să se subțieze în timp ce aspectul său roșiatic se amplifică, basculă în așa fel încât partea sa superioară deveni parte inferioară, și invers. În mod curios și prin nu știu ce miracol, această mișcare nu afecta cu nimic corpul meu. Rămâneam în aceeași poziție, în levitație, în picioare, cu capul în sus.

Aveam senzația că această etapă a ascensiunii mele dura mult mai puțin decât cele precedente, ca și cum mai mult mă teleporta decât mă transporta. Totuși unghiul meu de vedere creștea mereu și Terra mi se părea mai în urmă și în perspectivă. Cuvintele sunt insuficiente pentru a descrie ceea ce atunci percepu sufletul meu. Ca și în cazurile precedente, o siluetă eterată se prezintă în fața mea. Licăririle albastrii care emanau din ea aproape se confundau cu albastrul astral ce mă înconjura din toate părțile. Și iată ce îmi zise:

„Privește marea lucrare a lui Jupiter: toate țările și lumea ca un întreg sunt guvernate cu înțelepciune, în așa fel încât relațiile umane sunt bazate pe încredere și respectul reciproc. Este de mult apusă epoca în care politica era partizană și corporativă. Așa cum poți constata, ea a devenit indisociabilă cu filozofia și n-are alt scop decât acela de a răspunde nevoilor și dorințelor cele mai legitime ale tuturor cetățenilor, fără deosebire”.

...Cosmica lex successit!

Etapa a cincea

Veneris auspiciis...

Impresia anterioară de teleportare se repetă până la o nouă oprire. Grosimea oului continua să se reducă, atât de mult încât aveam senzația că sticla era pe punctul de a se cristaliza. În ceea ce privește culoarea roșiatică, ea se accentua din ce în ce mai mult. Nu numai că nu afecta cu nimic ceea ce se oferea vederii mele din afară, dar chiar o purifica.

Deodată îmi reveni în minte momentul în care, în timpul celei de-a cincea zile a „*Nunții chimice*”, avusesem onoarea și privilegiul de a o contempla pe Venus, profund adormită într-un pat mare cu baldachin. Descoperind silueta eterată venită să mă întâlnească, am înțeles de ce avusesem această viziune. Din locul în care eram, radiația ei de un verde de smarald mă făcu să mă gândesc la aurorele boreale și australe, care dau polilor Terrei acea licărire atât de deosebită. Ea îmi zise, privindu-mă tot timpul:

„Privește marea lucrare a lui Venus: pacea domnește în sfârșit pe această planetă care te-a văzut născându-te cu atât de mult timp în urmă. Folosirea armelor este interzisă, inclusiv la nivelul statelor. Însăși ideea de război produce repulsie cetățenilor, atât guvernanților cât și guvernaților. Fraternitatea între indivizi și între popoare nu mai este o utopie; ea corespunde unui ideal pe care fiecare îl cultivă în el însuși și îl exprimă în fiecare zi. Omenirea trăiește în sfârșit în ritmul Iubirii universale”.

...Cosmica lex successit!

Etapa a șasea

Saturni auspiciis...

Aș fi vrut să rămân cât mai mult timp la acest nivel de contemplare, însă oul își reluă ascensiunea. Emană din el o voință, o intenție, pe care o presimțeam fără ca totuși s-o înțeleg. Grosimea sticlei era redusă într-o așa măsură încât aveam impresia că puteam trece degetul prin ea, ceea ce nu îndrăzneam să fac de frică să n-o sparg. Mai curând încercam să ghicesc ceea ce, de data asta, îmi va desfăta inima, spiritul și sufletul.

Când oul se opri, am avut aceeași uluială față de atâta frumusețe și puritate. Cu cât contemplam mai mult Terra, cu atât aveam sentimentul de a fi unul cu ea și cu însăși omenirea. Încă o dată, o siluetă eterată veni să mă întâlnească. Cu toate că era foarte sumbră în aparență, emana din ea o luminiscentă care îmi permitea să o disting perfect. Atunci ea îmi zise:

„Privește marea lucrare a lui Saturn: știința lucrează în interesul real al omenirii și în respectul absolut al naturii. Singura ei preocupare este aceea de a contribui la starea de bine a tuturor ființelor umane, de a le ameliora condițiile de viață și de a le înmulți cunoștințele, sau mai exact știința lor. Altfel spus, știința a devenit profund umanistă și urmărește în mod real fericirea tuturor”.

...Cosmica lex successit!

Etapa a șaptea

Solis auspiciis...

Din experiență știam că un vis mistic, ceea ce, cu siguranță, era cazul aceluia pe care îl aveam, în general se desfășoară urmând un fel de protocol hieratic bazat pe sincronicitate, știința numerelor și pe legea corespondențelor. Rațiunea, mai mult decât intuiția, înclina deci să mă facă a crede că ascensiunea celestă pe care o trăiam cu atâta curiozitate și fericire se va încheia cu a șaptea și ultimă etapă. De asemenea, atunci când oul își reluă ascensiunea, resimții ca pe o tristețe ideea că nu aș mai putea pe urmă decât să cobor și să regăsesc lumea pe care am lăsat-o în urma mea. Acest sentiment de tristețe mă însoți până la ceea ce credeam a fi ultima oprire.

Într-adevăr, oul, în care tot timpul mă găseam, se opri încetișor. Sticla devenise atât de subțire încât nu puteam s-o disting decât grație coloraturii sale, în momentul acela de un roșu aprins. Mereu nu reușeam să-mi explic cum de această coloratură, pe care o vedeam intensificându-se treptat în timpul ascensiunii mele celeste, lăsa să filtreze fără nicio alterare ceea ce vedeam eu către exterior. De la această înălțime îmi era imposibil să disting Terra, atât era de luminoasă aura ce o înconjura.

Și atunci o silueta eterată cu reflexe aurii veni spre mine pentru a-mi vorbi, cu acea blândețe atât de caracteristică:

„Privește marea lucrare a Soarelui: religiozitatea a cedat locul, în mod definitiv, unei spiritualități bazate nu pe credință, ci pe cunoaștere. Ființele umane admit, în marea lor majoritate, ca evidentă existența sufletului și știu că dacă ele

trăiesc pe Terra, este cu scopul de a îl face mai bun în contact cu alte suflete. Mai curând decât să-I venereze pe Dumnezeu Tatăl, Iehova, Alah, Brahma sau Altul, ei se străduiesc să înțeleagă și să respecte legile divine, în sensul de legi naturale, universale și spirituale. Omenirea se află pe calea bună pentru regenerarea sa, și chiar pentru reintegrarea sa”.

...Cosmica lex successit!

Cuvintele „regenerare” și „reintegrare” rezonau încă în mine atunci când văzui venind, din cele șase direcții ale spațiului, cele șase entități spirituale care îmi apăruseră în fiecare etapă a ascensiunii mele celeste. Ele se plasară într-un cerc în jurul aceleia care tocmai mi se adresase, apoi intonară sunetul OM succesiv de nouă ori, pe o notă care îmi era necunoscută. La a noua intonare, sub ochii mei mirați, cele șapte entități fuzionară și dădură naștere unei stele albe. Aceasta porni în mare viteză spre Terra și se topi în lumina pe care aceasta o emana.

După câteva momente văzui apărând din această lumină o formă înaripată de mare anvergură. Pe măsură ce se apropia, nu mai încăpea niciun dubiu: era vorba de o pasăre phoenix, acea pasăre mitică atât de dragă alchimiștilor. Văzând-o venind spre mine, mă gândii un moment la o gravură pe care o văzusem cu câteva zile mai înainte în cartea „*Simbolurile secrete ale Roza-Crucienilor*”, carte ce fusese tipărită pentru prima dată în secolul al XVIII-lea și care a fost mereu un suport de meditație pentru rozacrucieni. În ea se pot vedea două păsări phoenix cu câte două capete, una ținând Soarele în plisc, iar cealaltă ținând Luna.

Dincolo de al șaptelea cer

Phoenicis auspiciis

Rememorându-mi această veche gravură, continuai să contemplan pasărea phoenix. Majestoasă, ea arbora un penaj magnific având exact aceeași culoare cu aceea a oului în care mă găseam în levitație. În timp ce constatam acest lucru, îmi dădai seama că oul se dematerializase în totalitate, sau mai curând spus se spiritualizase, și că eram abandonat mie însumi. Consecința fu imediată: cădeam în vid cu o viteză tot mai amețitoare; cu certitudine, urma să mă izbesc de sol și să mor...

În câteva secunde revăzui momentele cele mai importante din această viață care se încheia, în special acelea care erau legate de progresul meu pe calea rozacruciană, dar și acelea care le trăisem în contact cu ființele care îmi sunt dragi și care îmi aduseseră atâta fericire. Cu toate acestea, nu încercam nici teamă, nici regret. Știam că moartea nu marchează sfârșitul definitiv al existenței noastre, ci doar o tranziție a sufletului în planul spiritual. Desigur, aveam sentimentul că mai aveam lucruri de îndeplinit în această lume, însă ele vor rămâne pentru mai târziu; când mă voi reincarna.

Urma să lovesc solul, când mă simții înșfăcat. Ridicându-mi ochii, mi-am dat seama că pasărea phoenix mă prinsese cu delicatețe în ghearele ei, salvându-mi astfel viața. Mai mult chiar, își relua zborul și mă duse mult dincolo de al șaptelea cer. Din această înălțime celestă puteam vedea, nu numai Terra, încă învăluită în lumina radiantă a aurei sale, ci de asemenea și alte planete ale sistemului nostru solar, de la Mercur, cea mai mică, până la Jupiter, cea mai voluminoasă. Însă felul în care le percepeam n-avea nimic astronomic; resimțeam mai curând energia ocultă pe care o emanau și înțelesei mai bine sensul și importanța a tot ceea ce văzusem până atunci.

Pasărea phoenix se îndreaptă atunci spre Soare, lăsând în spate Terra care, uimitor de repede, nu deveni mai mult decât un punct luminos pierdut în spațiu. Cu toate că ne apropiam din ce în ce mai mult de Soare, puteam să-l privesc fără a fi orbit; la fel, nu eram cu nimic incomodat de căldura radiației sale. Aveam mai curând sentimentul de a mă spiritualiza, până la a nu mai avea conștiința corpului meu și a mă simți suflet în stare pură. Niciodată n-am încercat un asemenea sentiment de libertate, de puritate și de seninătate.

În timp ce pasărea phoenix și cu mine eram pe punctul de a ne topi în Soare, eu mă pregăteam să trăiesc această fuziune cu tot atâta luciditate și intensitate pe cât îmi era posibil pe plan interior. În acel moment auzii o muzică de o stranie frumusețe. Comparate cu aceasta, cele mai frumoase dintre simfoniile noastre par opere ale unor copii. Fără a avea dubii, aceasta era „muzica sferelor” atât de dragă lui Pitagora, înțeleptul dintre înțelepți. Îmi reveni atunci în minte această poezie muzicală cunoscută de Inițiați:

Ut queant laxis

Resonare fibris

Mira gestorum

Famuli tuorum

Solve polluti

Labii reatum

Sancte ioannes.

Legănat de această melopee cosmică, mă lăsai cu încredere absorbit de Soare, nu fără a mă uita pentru o ultimă oară în ochii păsării phoenix și a-i mulțumi, nu atât pentru că-mi salvase viața, cât pentru ceea ce tocmai trăiam în compania ei. În exact acel moment, avusei sentimentul de a fi

unul cu Soarele sau, mai precis, de a-mi uni sufletul cu al său și de a cunoaște astfel „*Nunta chimică*”, către care aspiră fiecare rozacrucian. Apoi apăru Iluminarea: urcând în conștiință până la originile Creației, asistai la big bang, această extraordinară explozie cosmică, din care a apărut universul, care nu a încetat apoi să se extindă până la întinderile infinitului.

Văzui de asemenea cum Dumnezeu, această Inteligență, această Conștiință, această Energie absolută și atemporală, insufla în universul în formare un Suflet pur și perfect, și cum acest Suflet universal veni să anime toate creaturile care, de eoni de timp, umpleau universul. Ceea ce presimțeam ca pe o evidență mi-a fost atunci confirmat: există o infinitate de lumi în Creație, și a noastră este una printre multe altele. Unele sunt mai evolute; altele sunt mai puțin.

Apoi, ca într-un film în accelerare, văzui derulându-se marile etape care marcară formarea Terrei, din starea aprinsă pe care o avea la origini, până la formarea continentelor pe care le cunoaștem astăzi. Asistai de asemenea la apariția vieții, de la primele creaturi care se dezvoltară în mări și oceane, până la însăși omenirea, trecând prin faimosul regn al dinozaurilor. Desigur, ființele umane nu formează un regn aparte; ele sunt la capătul unui proces evolutiv care urcă chiar de la primele ființe care au populat planeta noastră.

Pe urmă istoria generală a omenirii era aceea care defila pe ecranul conștiinței mele, toate epocile și toate țările puse laolaltă. În doar câteva clipe văzui un număr de evenimente remarcabile; în mod ciudat, toate erau pozitive și constructive, ceea ce mă făcu să regândesc minunatele viziuni ce mi se oferiseră mai înainte. Această călătorie în timp mă făcu deosebit de fericit și îmi reaprinsе încrederea pe care dintotdeauna o pun în om, atât timp cât știu că el este de origine divină și că sufletul ce-l animă este fundamental binevoitor.

Credeam că această călătorie se sfârșea, când mă văzui

pe mine însumi în epoca în care mă făceam cunoscut pentru prima dată sub numele de Christian Rosenkreutz. Cu multă emoție retrăii periplul inițiativ care mă conduse la înființarea Ordinului Roza-Cruce, cât și momentele petrecute pentru a aduna cunoștințele pe care frații mei și cu mine doream să le transmitem posterității. Printre aceste momente erau în special acela în care noi recopiam „*Liber mundi*”, nu fără a adăuga acestuia propriile noastre comentarii.

Mă bucuram deja la ideea de a vedea „din exterior” cum se desfășurase moartea mea, sau mai exact tranziția sufletului meu, precum și mormântul în care se odihnea corpul meu, când un claxon de automobil mă trezi brusc din somnul meu. Era încă noapte, dar în loc să adorm din nou, mă sculai pentru a nota tot ce am visat, cât mai exact posibil. Apoi, meditai până s-a luminat de ziuă asupra semnificației tuturor celor văzute, auzite și resimțite de-a lungul acestei stranie călătorii în afara timpului și spațiului, nu fără a mulțumi Dumnezeuului inimii mele pentru că mi-a inspirat-o.

Dacă am dorit să vă împărtășesc acest vis este fiindcă m-am gândit că ar putea suscita utile reflecții unora sau altora. Sunt pe deplin conștient că în acest început de an 2016, lumea este foarte departe de viziunile idilice pe care le-am perceput de-a lungul a ceea ce am desemnat cu numele de „*ascensiune celestă*”. Situația lumii, în multe domenii, este mai curând preocupantă. Și, aceste viziuni au ele o valoare premonitoare, sau sunt doar proiecții onirice ale unui viitor pe care îl doresc cu ardoare pentru întreaga omenire? Răspunsul îi revine fiecăruia...

Oare cine n-a visat vreodată o lume, dacă nu perfectă, cel puțin mai bună, în care ar fi bine de trăit pentru toți, oricare ar fi țara în care locuiesc? Dacă într-adevăr vrem, acest vis poate deveni realitate. Evident, asta presupune a acționa în consecință, atât pe plan individual cât și colectiv. Patru secole după publicarea „*Nunții chimice a lui Christian Rosenkreutz*”, această „*Nouă Nuntă*” este deci în același timp un mesaj de speranță și o invitație la a imagina astăzi ceea ce omenirea de mâine poate, și trebuie, să devină. În mod sigur acest lucru m-a incitat să vă relatez visul meu.

Cum desigur știți, alchimiștii din trecut în majoritatea lor se ocupau cu transmutarea metalelor brute în aur cu ajutorul Pietrei filozofale, substanța subliminală pe care o obțineau în urma unui proces operativ ce comporta șapte mari etape. Așa stând lucrurile, unii dintre ei, printre care făceam și eu parte, se dedicau unei alchimii nu materiale, ci spirituale. Ceea ce îi interesa nu era obținerea de aur; era achiziția de înțelepciune. Acesta este dintotdeauna scopul rozacrucienilor care trăiesc printre voi, fiindcă eu știu cât sunt de dornici să contribuie la ameliorarea lumii.

În „*Positio Fraternitatis Rosae Crucis*”, publicată în 2001 de către Anticul și Mistic Ordin al Roza-Crucii, se poate citi în legătură cu alchimia:

„Știți desigur că Roza-Crucienii din trecut practicau alchimia materială, care consta în transmutarea în aur a metalelor comune, în special a cositorului și a plumbului. Ceea ce adesea se ignoră este că ei se dedicau și alchimiei spirituale. Noi, Roza-Crucienii timpurilor prezente dăm prioritate acestei forme de alchimie, fiindcă de ea are lumea nevoie mai mult ca niciodată. Aceasta constă, pentru fiecare ființă umană, în transmutarea fiecăruia din defectele sale în calitate sa opusă, în scopul de, exact, a se obține virtuțile la care ne-am referit mai sus. De fapt, noi credem că acestea sunt virtuțile care formează demnitatea umană, fiindcă Omul nu este demn de statutul său decât dacă își exprimă virtuțile prin ceea ce gândește, spune și face. Fără îndoială că dacă toți indivizii, oricare le-ar fi credințele religioase, ideile lor politice sau de alta natură, făceau efortul de a obține aceste virtuți, lumea ar fi mai bună”.

În 2014 A.M.O.R.C. publica un al doilea Manifest intitulat „*Appellatio Fraternitatis Rosae Crucis*”. Completând „*Positio*” precum „*Confessio*” completa „*Fama*”, „*Appellatio*” nu este străin de visul pe care vi l-am relatat în aceste câteva pagini. Aș merge chiar până a spune că acest al doilea Manifest îi conține cheile și că arată calea de urmat pentru ca acest vis, această utopie să devină realitate. Citindu-l și medităndu-l, vă sfătuiesc să faceți la fel și să acordați acestei „*Noi Nunți chimice a lui Christian Rosenkreutz*” întreaga sa semnificație. Pentru a vă convinge de acest lucru, lăsați-mă să prezint un scurt extras din „*Appellatio*”:

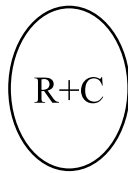
„Potrivit antropologilor, omenirea «modernă» a apărut de circa două sute de mii de ani. La scara unei vieți umane, ea poate părea bătrână. Dar având în vedere ciclurile ei de

evoluție, ea este în adolescența sa și prezintă toate caracteristicile acesteia: este în căutare de identitate, își caută un destin, face dovadă de nepăsare și chiar de inconștiență, se crede nemuritoare, se dedă exceselor, sfidează rațiunea și batjocorește bunul simț. Această etapă evolutivă, cu partea sa de dificultăți, de încercări și de eșecuri, dar și cu satisfacții, reușite și speranțe, este o trecere obligatorie care trebuie să-i permită să crească, să se maturizeze, să se dezvolte și în final să se împlinească, adică să se realizeze pe planurile material și spiritual. Însă pentru asta trebuie să devină adultă”.

Cu aceste reflecții, vă voi lăsa acum la ocupațiile voastre și eu le voi relua pe ale mele. Așa cum v-am zis la început, eu continui să veghez asupra destinului Ordinului Roza-Cruce. Oare ne vom întâlni într-o zi? Oricum ar fi, permiteți-mi să-mi exprim gândurile mele cele mai fraterne și să vă adresez cele mai bune urări de Pace Profundă, cu speranța unui viitor cât mai frumos posibil pentru lumea întreagă...

!AΓ ΛΓ ΛΓΛ

Sigilat în 6 ianuarie 2016

Anul rozacrucian 3368

